

1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 1999/22/EF af 29. marts 1999 om hold af vilde dyr i zoologiske haver, idet den ikke inden for den fastsatte frist har udstedt de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv.

2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 213 af 6.9.2003.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 3. marts 2004 af Simvulio tis Epikratias i sagen ELMEKA N.E. mod Ypourgos Oikonomikon

(Sag C-182/04)

(2004/C 201/12)

Ved dom afsagt den 3. marts 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 19. april 2003, har Simvulio tis Epikratias i sagen ELMEKA N.E. mod Ypourgos Oikonomikon forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse.

De faktiske omstændigheder og de præjudicielle spørgsmål er de samme som i sag C-181/04.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 3. marts 2004 af Simvulio tis Epikratias i sagen ELMEKA N.E. mod Ypourgos Oikonomikon

(Sag C-183/04)

(2004/C 201/13)

Ved dom afsagt den 19. april 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 19. april 2004, har Simvulio tis Epikratias i sagen ELMEKA N.E. mod Ypourgos Oikonomikon forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse.

De faktiske omstændigheder og de præjudicielle spørgsmål er de samme som i sag C-181/04.

Sag anlagt den 7. maj 2004 af Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-204/04)

(2004/C 201/14)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 7. maj 2004 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Nicola Yerrell, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Horstpeter Kreppel, dommer ved arbejdsretten, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat princippet om ligebehandling af mænd og kvinder i medfør af artikel 1, 2 og 5 i Rådets direktiv 76/207/EØF (¹) og som er fastsat i § 4 i bilaget til Rådets direktiv 97/81/EF (²) om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, der er indgået af Unice, CEEP og EFS — Bilag: Rammeaftale om deltidsarbejde, idet kvinder, som udgør den overvejende del af den offentlige sektors deltidsansatte, som er ansat med en arbejdsuge på mindre end 18 timere, indirekte forskelsbehandles, derved at deltidsansatte ikke er valgbare til persona-leudvalgene, hvis de

a) i medfør af § 14 stk. 2 i Bundespersonalvertretungsgesetz og de tilsvarende bestemmelser i lovgivningen for delstaterne

— Bayern

— Berlin

— Bremen

— Hessen

regelmæssigt arbejder mindre end 18 timer om ugen, henholdsvis

b) i delstaterne

— Mecklenburg-Vorpommern

— Sachsen

— Schleswig-Holstein

— Thüringen

arbejder mindre en det halve af den almindelige ugentlige arbejdstid,

c) i delstaterne

— Baden-Württemberg

— Brandenburg

— Rheinland-Pfalz

— Sachsen-Anhalt

arbejder mindre end en tredjedel af den almindelige ugentlige arbejdstid,

d) i delstaten Nordrhein-Westfalen

arbejder mindre end 2/5-dele af den almindelige ugentlige arbejdstid, eller

e) i delstaten Niedersachsen

inden for det sidste år i en periode på op til to måneder har arbejdet mindre end 15 timer om ugen.

2. Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Udelukkelsen af deltidsansatte i den offentlige sektor, som arbejder mindre end 18 timer om ugen (timetallet er i visse delstater noget lavere) fra at blive valgt til personaleudvalgene på forbundsniveau og i næsten alle delstaterne, udgør en indirekte forskelsbehandling af kvinder, idet de udgør den overvejende del af de deltidsansatte. Det udgør derfor en tilsidesættelse af direktiv 76/207/EØF. Endvidere er reglen ikke forenelig med direktiv 97/81/EF, idet deltidsansatte ikke må behandles dårligere end fuldtidsansatte, medmindre den anderledes behandling er retfærdiggjort af saglige hensyn.

Udelukkelsen fra at blive valgt, var imidlertid ikke sagligt begrundet. Disse ansattes begrænsede tilstedeværelse på arbejdspladsen kan udlignes gennem fleksible arbejdstider og moderne kommunikationsmidler. En tilsvarende indskrænkning af valgbarheden findes ikke i lov om arbejdsretten, som gælder for valg til private virksomheders samarbejdsudvalg. Disse udvalg har de samme opgaver som personaleudvalgene i den offentlige sektor. Det er nødvendigt, at de udelukkede grupper er repræsenteret i personaleudvalgene på grund af deres specifikke interesser, som ellers forbliver upåagtet.

⁽¹⁾ EFT L 39, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 14, s. 9.

Sag anlagt den 24. maj 2004 af Det Forenede Kongerige mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-217/04)

(2004/C 201/15)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 24. maj 2004 anlagt sag mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union af Det Forenede Kongerige ved Mark Bethell, som befuldmægtiget, bistået af Her Majesty's Attorney General Lord Goldsmith QC, Nicholas Paines QC og Tim Ward, og med valgt adresse i Luxembourg.

Det Forenede Kongerige har nedlagt følgende påstande:

— Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 460/2004 af 10. marts 2004 om oprettelse af et europæisk agentur for net- og informationssikkerhed ⁽¹⁾ annulleres.

— Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Den anfægtede forordning (forordning (EF) nr. 460/2004, »ENISA-forordningen«), opretter et europæisk agentur for net- og informationssikkerhed, hvis opgave er at yde Kommissionen, medlemsstaterne og forretningsverdenen råd, vejledning og bistand i spørgsmål om net- og informationssikkerhed, som ligger inden for ENISA-forordningens anvendelsesområde. Det Forenede Kongerige støtter agenturets oprettelse, men har gjort gældende, at artikel 95 EF ikke indeholder den fornødne hjemmel hertil. ENISA-forordningen vedrører udelukkende oprettelsen af agenturet som et fællesskabsorgan, den beskriver agenturets formål og opgaver, fastsætter bestemmelser om dets ledelse, organisation og arbejdsprogram samt om dets budget, retlige status, privilegier, immunitet og arbejdsprog. Bestemmelserne i ENISA-forordningen får udelukkende virkning inden for rammerne af Fællesskabets regler for institutionerne.

Det Forenede Kongerige har gjort gældende, at den regelfastsættende kompetence, som følger af artikel 95 EF, er en beføjelse til at tilnærme medlemsstaternes love og administrative bestemmelser. Den indeholder derimod ikke en beføjelse til at oprette fællesskabsorganer eller til at overdrage opgaver til sådanne organer. Disse anliggender falder uden for national ret, og fællesskabsbestemmelser, som opretter et sådant organ, eller overdrager opgaver til det, tilnærmer ikke medlemsstaternes love og administrative bestemmelser i artikel 95 EF's forstand.

Ingen af bestemmelserne i ENISA-forordningen tilnærmer — heller ikke indirekte — bestemmelser i national ret. Det er tværtimod udtrykkeligt udelukket, at agenturet kan gøre indgreb i nationale organers kompetence, og det fremgår udtrykkeligt af forordningens artikel 1, stk. 3, at agenturets formål og opgaver ikke berører medlemsstaternes beføjelser.

Bestemmelserne i ENISA-forordningen falder derfor uden for anvendelsesområdet for de harmoniseringsbeføjelser, som Parlamentet og Rådet er blevet tillagt ved artikel 95 EF, og det eneste korrekte retsgrundlag for en sådan retsakt er artikel 308 EF.

⁽¹⁾ EUT L 77 af 13.3.2004, s. 1.